

ANFÖRANDE

DATUM: 19 mars 2014
TALARE: Riksbankschef Stefan Ingves
PLATS: Affärs Världen Bank och Finans Outlook, Berns, Stockholm

SVERIGES RIKSBANK
SE-103 37 Stockholm
(Brunkebergstorg 11)

Tel +46 8 787 00 00
Fax +46 8 21 05 31
registratorn@riksbank.se
www.riksbank.se

■ Den internationella regleringsagendan – nödvändig men inte tillräcklig

Regleringar och regelverk för banker har diskuterats flitigt de senaste åren. Eftersom flera av de regelverk som tagits fram efter krisen nu införs på nationell nivå har diskussionerna dessutom kanske snarare tilltagit än avtagit. Nya och förändrade regelverk är också temat här idag. Baselkommittén för banktillsyn är som många av er känner till en internationell kommitté som tar fram globala standarder och regler för banker. I sommar kommer jag att ha varit kommitténs ordförande i tre år. Den kanske viktigaste uppgiften som låg framför kommittén när jag påbörjade mitt uppdrag var att färdigställa det så kallade Basel III-regelverket, alltså den del av den internationella reformagendan som följde i finanskrisens spår och som närmast berör bankerna.

Jag kommer idag att berätta om Baselkommitténs arbete. Numera utformas de flesta regelverk internationellt och min tanke är att försöka ge er en inblick i det internationella regleringsarbetet. Jag vill också ge min syn på vad de internationella regleringarna innebär för det svenska finansiella systemet.

Det är framför allt tre specifika saker som jag vill förmedla.

Det första är att de regelverk som nu färdigställs och som ska införas såväl i Sverige som i omvärlden gynnar alla. Väl införda kommer regelverken att öka säkerhetsmarginalen i det globala finansiella systemet. Det stärker stabiliteten i vår omvärld och i Sverige.

Min andra poäng är att många av de internationella reformerna, och i synnerhet Basel III, syftar till att minska just de risker och problem som svenska myndigheter identifierat i Sverige och i svenska banker. De kommer alltså direkt att bidra till att motståndskraften i det svenska banksystemet ökar.

Det tredje jag vill lyfta är att Baselreglerna är minimikrav. De förmår inte att hantera alla risker oavsett land. Enligt min mening finns specifika omständigheter i Sverige, speciella strukturella sårbarheter, som ger goda skäl till att även framöver ställa högre krav på de svenska bankerna.

Nya regler stärker bankerna och minskar risken för kriser

Upprinnelsen till Basel III var den senaste finansiella krisen, vilken blottade flera svagheter i det globala finansiella systemet. Framför allt blev det tydligt att bankerna hade för lite kapital i förhållande till sina risker och att likviditetsrisken i bankerna var för stor. Dessutom visade kollapsen av investmentbanken Lehman Brothers hur svårt det är att hantera väldigt stora institut som får problem och undvika att problemen sprider sig till andra banker och får negativa följdverkningar på de finansiella marknaderna.

Tanken är att Basel III ska fånga riskerna i bankerna bättre än det tidigare regelverket gjort och därmed minska sannolikheten för nya finansiella kriser. Basel III är alltså en reaktion på att tidigare regler inte räckte till. Basel III-regelverket publicerades i sin helhet för första gången i december 2010. Sedan dess har Baselkommittén arbetat med att färdigställa reglerna. Med start 2013 ersätter Basel III undan för undan tidigare Baselregelverk. I Sverige införlivas Basel III genom EU-lagstiftningen.

Mer kapital och större likviditetsbuffertar ger ökad motståndskraft

Grunden i Basel III utgörs – förenklat uttryckt – av fyra mått som fungerar som verktyg för att bedöma olika risker i bankerna. Utifrån dessa mått anger regelverket sedan vissa minimikrav, exempelvis hur mycket kapital en bank minst måste hålla.

Det första måttet är det riskbaserade kapitalmåttet, vilket är det vi normalt avser när vi pratar om kapitalkrav. Det riskbaserade kapitalmåttet fanns redan i tidigare regelverk. Men i Basel III har det gjorts väsentligt striktare. Därutöver finns det tre nya mått: ett kompletterande kapitalmått för bruttosoliditet (ett så kallat *leverage ratio*) samt två mått för likviditet. Likviditetsmåten är dels ett kortfristigt likviditetsmått – Liquidity Coverage Ratio (LCR) – dels ett strukturellt mått för likviditetsrisk, kallat stabil nettofinansieringskvot eller Net Stable Funding Ratio (NSFR).

Jag tänkte idag lägga fokus vid måttet för bruttosoliditet och NSFR. Anledningen till detta är att Baselkommittén i år gjort betydande framsteg med dessa. Men innan jag gör det, vill jag lite översiktligt beskriva det riskbaserade kapitalkravet och LCR eftersom jag, när jag senare tar upp Sverige och svenska förhållanden, kommer att beröra alla måten i Basel III.

Om vi börjar med det riskbaserade kapitalmåttet mäter det en banks kapital i förhållande till dess riskvägda tillgångar. Detta är den del av Basel III som färdigställdes först och det tillämpas redan på många håll i världen. Meningen är att en bank ska ha tillräckligt mycket kapital för att täcka oförväntade förluster. Jämfört med tidigare Baselregelverk innebär Basel III dels högre krav för hur mycket eget kapital bankerna minst måste ha, dels hårdare och mer enhetliga regler för vad som får räknas som kärnprimärkapital, det vill säga som kapital av högsta kvalitet. Dessutom införs genom Basel III två slags kapitalbuffertar som en ytterligare del av det riskbaserade kapitalkravet och som man kan säga läggs "ovanpå" minimikraven. Buffertarna ska fungera som en säkerhetsmarginal innan bankerna börjar förbruka sitt minimikapital. För systemviktiga banker finns dessutom ett extra kapitalkrav som ska läggas till minimikraven. Hur stort påslaget är avgörs av hur systemviktig banken är. För

■ globalt systemviktiga banker börjar det extra kravet att gälla från och med nästa år.

Sedan ett år tillbaka finns även en överenskommelse i Baselkommittén om det kortfristiga likviditetsmåttet, LCR. LCR innebär i korthet att bankerna måste ha en tillräckligt stor buffert av likvida tillgångar för att kunna täcka sina kassautflöden under 30 dagar långt stressat scenario. Syftet är att stärka bankernas motståndskraft mot kortfristig likviditetsstress. LCR ska tillämpas senast från och med januari 2015, men flera länder tillämpar det redan. I Sverige gäller sedan 2013 en striktare version av LCR.

Bruttosoliditet kompletterar det riskbaserade kapitalkravet

Som jag nämnde tidigare har Baselkommittén i år gjort betydande framsteg med måttet för bruttosoliditet. I januari enades kommittén nämligen om ett gemensamt beräkningssätt för måttet. Bruttosoliditetsmåttet kan beskrivas som ett mått på hur mycket av en banks tillgångar som finansieras med eget kapital. Likt det riskbaserade kapitalmåttet syftar bruttosoliditetsmåttet till att öka bankernas förmåga att täcka förluster. Men till skillnad från det riskbaserade kapitalmåttet tar bruttosoliditet inte hänsyn till skillnader i risk mellan bankens olika tillgångar.

Baselkommittén har kritiserats för att man genom att införa ett mått på bruttosoliditet skapar en reglering som gynnar banker som tar mycket risk eftersom banker i detta mått behandlas lika oavsett vilken risk de tar. Men bruttosoliditetsmåttet är tänkt att vara ett komplement till det riskbaserade kapitalmåttet och utgöra ett extra skydd för att kapitalet i bankerna inte ska sjunka för lågt. Exempelvis kan det begränsa hur mycket kapitalet kan sjunka i förhållande till bankens totala tillgångar om de modeller som bankerna använder för att beräkna riskvikter inte skulle fånga upp alla risker i tillräcklig utsträckning och riskvikterna därför blir för låga.

Baselkommitténs överenskommelse om bruttosoliditetsmåttet anger så här långt inget kvantitativt krav. Men från och med nästa år kommer stora banker världen över att behöva offentliggöra sin bruttosoliditetskvot. Tanken är sedan att Baselkommittén ska följa utvecklingen när bankerna börjar redovisa sin bruttosoliditet med en strävan att införa ett kvantitativt minimikrav från 2018. I de flesta fall kommer dock det riskbaserade kapitalkravet fortsätta att vara det bindande kapitalkravet – och inte bruttosoliditetsmåttet. Men i vissa fall kan det förstås bli tvärt om. Detta är också rimligt – för när allt kommer omkring är ju ett krav som aldrig kan tänkas binda inte särskilt meningsfullt.

Enligt min mening är bruttosoliditet ett välkommet komplement till det riskbaserade kapitalmåttet. Baselkommitténs överenskommelse innebär att vi nu har ett gemensamt sätt att beräkna bruttosoliditet, vilket inte funnits förut. Det är bra. Överenskommelsen om bruttosoliditetsmåttet är därför ett stort steg framåt.

Regelverket för det strukturella likviditetsmålet NSFR fullbordar Basel III

Det fjärde av måtten i Basel III är alltså det strukturella likviditetsmålet NSFR. Syftet med NSFR är att säkerställa att bankerna finansierar sin verksamhet med tillräckligt mycket långfristig och stabil finansiering och minskar risken för att de får finansierings- och likviditetsproblem. NSFR utgör därmed ett viktigt komplement till det kortfristiga LCR-måttet som ska skydda banken när likviditetsstressen i någon mening redan är ett faktum.

NSFR är den del av Basel III-regelverket som ännu inte är klart. Att färdigställa regelverket för NSFR är en av Baselkommitténs viktigaste prioriteringar under 2014. Därmed kan man i princip också slutföra arbetet med hela Basel III-regelverket. Som ett steg i detta arbete publicerade kommittén nyligen ett reviderat förslag till NSFR för intressenter utanför kommittén att ta ställning till. I och med det upprepade kommittén att man har för avsikt att införa NSFR som ett kvantitativt krav från 2018.

De förändringar som gjorts i utformningen av NSFR jämfört med ursprungsförslaget syftar i första hand till att måttet bättre ska fånga upp de finansieringsstrukturer som visade sig vara svaga under krisen. Exempelvis har kraven höjts för sådan verksamhet som typiskt sett är förknippad med investmentbanker. Vid sidan av detta är en annan förändring att finansiering med en löptid på mellan sex och tolv månader till viss del får räknas in som en del av bankens stabila finansiering. Syftet med NSFR är dock oförändrat – att säkerställa en mer stabil finansiering i bankerna.

Också andra nya regelverk ökar säkerhetsmarginalerna

Utöver arbetet med Basel III, lägger Baselkommittén mycket resurser på att slutföra översynen av en rad andra regelverk. Dessa regelverk ses oftast inte som en del av Basel III, men även detta arbete påbörjades till följd av finanskrisen. Av olika skäl kommer flera av dessa regelverk kanske ha mindre direkt påverkan i Sverige än Basel III. Men de är viktiga utifrån ett globalt perspektiv och kommer indirekt att gynna Sverige genom att höja säkerhetsmarginalen i det globala finansiella systemet.

Det handlar exempelvis om ett uppdaterat regelverk för hur bankerna ska kapitaltäckta handelslagret, det vill säga sina tradingtillgångar. En liknande översyn pågår även för kapitaltäckningsregelverket för värdepapperiserade (paketerade) lån och andra tillgångar. Många internationella storbanker har stora handelslager och betydande exponeringar mot värdepapperiserade tillgångar. Det är viktigt att införa regler för dessa typer av risker så att de kan begränsas. I en globaliserad värld är detta viktigt även för Sverige. Därtill arbetar Baselkommittén också med ett regelverk för att begränsa stora exponeringar och ett antal regelverk som berör derivatmarknaden. Alla dessa ingår i det reformpaket som Baselkommittén hoppas kunna färdigställa i år.

Nytt fokus: tillämpningen av regelverken och beräkningen av riskvikter

Vid det här laget är det nog uppenbart för de flesta att Baselkommittén och andra standardsättare har haft mycket att göra: listan på regleringar är lång. Lika viktigt som att vi utformar ändamålsenliga regelverk är att de införs globalt på ett konsistent sätt. Endast då blir de effektiva och trovärdiga. Under mitt ordförandeskap har jag därför sett det som en viktig uppgift att verka för att Baselkommittén ska bredda sitt arbete med att följa upp hur olika regelverk tillämpas.

Baselkommittén bedriver idag detta arbete på flera nivåer. Till exempel utvärderar man i dagsläget hur kapitaltäckningsregelverket i Basel III har införlivats i de nationella regelverken. Hittills har sex utvärderingar gjorts och tre pågår, däribland den av EU. Så småningom kommer denna utvärdering att utvidgas så att den även täcker övriga delar av Basel III-regelverket. Redan nu står det dock klart att detta är ett effektivt sätt dels sett till att de regelverk man enats om faktiskt kommer på plats, dels att säkerställa att regelverken används så som det är tänkt.

Baselkommittén gör också en översyn av hur bankerna beräknar sina riskvikter. Riskvikterna bestämmer något förenklat hur mycket kapital bankerna behöver hålla för en viss tillgång, till exempel ett lån eller ett värdepapper. Hittills har Baselkommitténs arbete resulterat i tre undersökningar där man jämfört hur internationella banker beräknar sina riskvikter för olika portföljer. I den senaste studien tittade man bland annat på bankernas riskvikter för utlåning till företag, medan de tidigare studierna har riktat in sig på riskvikter för bankernas tradingverksamhet. Emellertid såg man i samtliga tre studier att riskvikterna som bankerna själva beräknar med egna modeller i relativt stor utsträckning varierar utan att det alltid kan motiveras av skillnader i tillgångarnas risk. Detta gör att det inte går att jämföra bankers riskvikter på ett bra sätt. Det riskerar även att påverka förtroendet för det riskbaserade kapitalregelverket negativt.

Bankernas riskvikter måste vara trovärdiga

Vid just riskvikterna vill jag gärna uppehålla mig en stund eftersom vi just nu diskuterar detta även här i Sverige. Diskussionen här hemma skiljer sig visserligen från den internationella, bland annat genom att den framför allt gäller bolån. Jag har länge varit tydlig med att riskvikterna för bolån som bankerna beräknar med sina egna modeller ofta är för låga. Men orsakerna till både de svenska och internationella problemen kan spåras till samma källa. Även internationellt har man nått slutsatsen att bankernas egna modeller inte räcker till för att säkerställa att riskvikterna alltid avspeglar risken på ett bra och tillförlitligt sätt. Man diskuterar därför om regelverken, liksom övervakningen och godkännandet av bankernas interna modeller måste ses över, så att modellerna inte kan bli ett verktyg för att obefogat sänka kapitalkraven.

Att hitta sätt att se till att riskviktsberäkningarna är trovärdiga och att olika bankers riskvikter går att jämföra ser jag som en av de viktigaste uppgifterna för Baselkommittén på sikt. En mängd åtgärder övervägs och diskuteras; undan för undan kommer vi att se frukterna av detta arbete. Det handlar bland annat om att se över bankernas modellval för beräkningen av riskvikter och friheter när de gäller att göra egna antaganden i modellerna samt att ställa högre krav

■ på att de data som används som ingångsvärden håller tillräcklig kvalitet. Ett annat spår innefattar att diskutera och utveckla förslag till olika typer av golvregler, till exempel riskviktsgolv liknande det vi idag har i Sverige för bolån eller golvregler som gäller det totala kapitalkravet som också finns på plats idag. Slutligen handlar det om att skärpa tillsynen och förbättra transparensen kring riskvikterna. Troligtvis kommer utvärderingarna av bankernas riskvikter att breddas och så småningom bli en permanent del av Baselkommitténs åtaganden.

Precis som med bruttosoliditetsmättet finns det de som hävdar att dessa åtgärder minskar bankernas incitament att hantera sina risker på ett bra sätt. Enligt min mening handlar det dock om att förhindra att vi får ett regelverk som ger banker incitament att använda egna modeller i syfte att få ner sina riskvikter och sitt kapitalkrav mer än vad som kan motiveras av risken i deras verksamhet. Det är angeläget att hitta lösningar på problemet eftersom trovärdigheten för regelverken och därigenom för bankerna annars blir svår att återupprätta.

Basel III är även relevant för det svenska banksystemet

När Basel III väl är på plats globalt kommer säkerhetsmarginalerna i det globala finansiella systemet att vara större än tidigare. Detta gynnar alla, även Sverige. Dels genom att det minskar risken för kriser globalt, dels genom att minska risken för att kriser sprider sig till Sverige och andra länder genom de kopplingar som finns på de finansiella marknaderna.

Samtidigt överensstämmer de problem och risker som de internationella regleringsinitiativen tar sikte på med dem som svenska myndigheter har identifierat i Sverige. Basel III-regelverket har därmed också en direkt positiv påverkan på den svenska finansiella stabiliteten. För att ge några konkreta exempel:

- Skärpta riskbaserade kapitalkrav ökar de svenska bankernas förmåga att täcka oväntade förluster, såväl i den svenska verksamheten som i den utomlands. Därmed ökar de svenska bankernas motståndskraft.
- Bruttosoliditetsmättet ger en kompletterande bild till det riskbaserade kapitalkravet och innebär att myndigheter och investerare bättre kan bedöma bankens kapital situation. Med ett kvantitativt krav för bruttosoliditetsmättet sätts alltså en gräns för hur lågt de svenska bankernas kapital kan sjunka i förhållande till deras totala tillgångar, oberoende av hur riskfylld dess verksamhet anses vara. Ett bruttosoliditetskrav på säg 3 procent motsvarar en riskvikt för bolån på ungefär 22 procent för en svensk storbank med 12 procent i kärnprimärkapitalkrav.¹
- Ett annat exempel är NSFR. Riksbanken har länge påpekat att de svenska bankerna bör minska sina finansieringsrisker genom att

¹ 12 procentens kärnprimärkapital här innebär enligt regelverket ett primärkapitalkrav på minst 13,5 procent av riskvägda tillgångar. Eftersom 13,5 procent av 22 procent är lika med 3 procent gäller något förenklat att bruttosoliditetskravet motsvarar en riskvikt på 22 procent för bolån. I beräkningen har vi utgått från ett bruttosoliditetsmätt definierat med primärkapital i täljaren.

förlänga löptiden på sin finansiering så att den bättre överensstämmer med löptiden på bankernas tillgångar. NSFR syftar till att få bankerna att göra just detta.

- Slutligen har vi den så kallade kontracykliska bufferten, vilket är en av de nya buffertar som introduceras genom kapitaltäckningsreglerna i Basel III. Denna buffert är tänkt att se till att bankerna bygger upp extra stötdämpare i tider när kredittillväxten är särskilt hög så att bankerna tar ordentlig hänsyn till de risker som en sådan expansion medför för det finansiella systemet i sin helhet. Detta kan delvis också hjälpa till att bromsa en alltför hög kredittillväxt. När detta regelverk är på plats är det givet den utveckling vi haft i Sverige – enligt min mening - rimligt att den kontracykliska buffertens slås på och att den aktiveras på en hög nivå.

Men det svenska banksystemets struktur ger skäl för en större säkerhetsmarginal

Även om det nya regelverket alltså på flera sätt stärker motståndskraften finns det strukturella sårbarheter i det svenska banksystemet som medför att den säkerhetsmarginal som Basel III-regelverket innebär inte är tillräcklig i alla avseenden. Eftersom varje lands finansiella system och banksystem är unikt, med sina speciella egenskaper och sårbarheter, är utgångspunkten i Baselregelverket att reglerna är minimikrav. Länder som anser sig behöva, kan och bör ställa hårdare krav.

I Sverige skapar enligt min mening banksektorns storlek och höga koncentration, liksom bankernas omfattande beroende av såväl utländsk som inhemsk marknadsfinansiering, sårbarheter som motiverar en komplettering av de internationellt överenskomna regelverken. Den höga och växande skuldsättningen hos de svenska hushållen innebär också ytterligare risker för det finansiella systemet. Sammantaget motiverar detta att Sverige går fortare fram och har striktare regler i vissa avseenden.

Med utgångspunkt i flera av dessa faktorer har Riksbanken, tillsammans med Finansinspektionen och Finansdepartementet, rekommenderat de svenska storbankerna att från den 1 januari nästa år ha en så kallad kärnprimärkapitalrelation som uppgår till minst 12 procent. Detta är betydligt mer än vad Basel III-regelverket kräver. Flera andra länder med stora banksystem har av liknande anledningar infört eller diskuterar högre kapitalkrav på sina banker. Två närliggande exempel är Schweiz och Storbritannien.

Ett annat område där det behövs hårdare krav på svenska banker är det som rör kortfristig likviditetsrisk. I Sverige krävs idag att de största instituten har en likviditetstäckningsgrad, det vill säga LCR, på minst 100 procent. LCR-kravet gäller dels totalt för alla valutor sammantaget, dels enskilt för euro respektive amerikanska dollar. Särskilda kvantitativa krav på likviditetstäckning i enskilda valutor ingår emellertid inte som ett kvantitativt minimikrav i Basel III-regelverket. Enligt min mening är det dock mycket viktigt att bankerna har en god motståndskraft mot likviditetsstress genom att hålla likviditetsbuffertar i de valutor som de har sina största kassaflöden. Ett krav på LCR per valuta säkerställer att detta är fallet i euro och amerikanska dollar.

■ Det är också rimligt att bankerna redovisar sin LCR i svenska kronor för att ge en mer fullständig bild av sina likviditetsrisker. Riksbanken rekommenderar därför att storbankerna ska offentliggöra sin LCR i svenska kronor.² Dessvärre uppfyller enbart en bank, Swedbank, denna rekommendation idag. Det finns goda skäl att införa någon form av kvantitativt krav på LCR i svenska kronor. Bankerna har idag låga likviditetsbuffertar i svenska kronor, vilket innebär att de i stor utsträckning måste förlita sig på utländska marknader och swapmarknaderna om det skulle få behov av likviditet i svenska kronor. Riksbanken har visserligen alltid möjlighet att låna ut svenska kronor, men jag tycker inte att det är rimligt att bankerna ska ta likviditetsrisker med utgångspunkt i att Riksbanken finns där om allt inte går enligt plan. Riksbanken ska potentiellt vara lender of last resort, ej lender of first resort. En likviditetsreglering i svenska kronor ger också bankerna incitament att förlänga löptiden på sin finansiering. Detta eftersom en bank som förlänger löptid på sin finansiering, allt annat lika, minskar sina kortfristiga kassautflöden och därmed får en högre LCR.

Utöver detta kan man även se riskviktsgolven för bolån som ett komplement till de befintliga regelverken. Bruttosoliditet hanterar i någon utsträckning problemet att riskvikterna kanske inte alltid återspeglar den faktiska risken i bankernas portföljer, men inte tillräckligt precist. Så småningom kan internationella åtgärder komma att föreslås, men fram till dess och så länge hushållens skuldsättning utgör en betydande risk behövs ett tillräckligt högt golv för riskvikterna på svenska bolån. Idag gäller ett riskviktsgolv på 15 procent i Sverige. Så länge hushållens skuldsättning ökar finns det starka skäl att höja det golvet till åtminstone 25 procent.

Slutligen är det, vad det gäller kraven på bruttosoliditet och NSFR, för tidigt att säga om minimikraven i Basel III är tillräckliga för Sveriges del eller inte. Än så länge är nivån för ett kvantitativt krav på bruttosoliditet inte beslutad av Baselkommittén och det går därför inte att avgöra idag hur ett svenskt krav ska förhålla sig till ett internationellt. Vad gäller NSFR har Riksbanken rekommenderat de svenska storbankerna att förlänga löptiden på sin finansiering för att kunna uppnå NSFR när den kommer på plats. Det reviderade förslaget för NSFR innebär att referenspunkten för denna rekommendation flyttat sig något. Oaktat den tekniska utformningen av NSFR, behöver de svenska storbankerna emellertid förlänga löptiden på sin finansiering. Vad som är en lämplig nivå för svenska bankers bruttosoliditet och NSFR och således om Riksbanken behöver verka för att kunna införa ett högre krav än det som kommer gälla internationellt är en fråga som vi kommer behöva fundera på och återkomma i.

Baselreglerna är en bra grund men mer kan behövas

Jag hoppas att jag nu lyckats ge er en bättre inblick i Baselkommitténs arbete och min syn på dess betydelse för Sverige.

Baselkommittén har på senare tid tagit viktiga steg mot att slutföra Basel III och förhoppningsvis kan ett fullständigt regelverk finnas i slutet av 2014. Det är också min förhoppning att även ett antal andra viktiga regelverk som påbörjats

² Finansiell stabilitet, november 2013. Sveriges riksbank.

■ i finanskrisens spår färdigställas i år. I och med detta kommer Baselkommitténs arbete att flytta fokus. Framöver kommer kommittén lägga mer tyngd vid att följa och utvärdera tillämpningen av regelverken för att säkerställa att reglerna blir effektiva.

Det internationella regleringsarbetet är omfattande och kommer att påverka oss direkt när reglerna införs här i Sverige. Att det finns ett globalt regelverk som stärker säkerhetsmarginalerna i det globala finansiella systemet gynnar alla och är därför viktigt. Det är också viktigt att komma ihåg att den internationella regleringsdiskussionen har mycket gemensamt med den som pågår här på hemmaplan. I huvudsak avser åtgärderna som föreslås i Basel III att minska risker som också finns i våra svenska banker och som vi länge uppmärksammat. Följaktligen överensstämmer det internationella regleringsarbetet med svenska intressen – det handlar med andra ord inte om att införa regler som i huvudsak har tagits fram för att hantera problem som endast berör andra länder. Dessutom förs det i internationella forum diskussioner av liknande slag som de vi för här hemma om många andra policyfrågor, men där har man kanske inte kommit lika långt som i Sverige i funderingarna på vilka åtgärder som kan införas. Ett exempel är diskussionen kring golvregler för riskvikter.

Slutligen: som det ser ut idag finns det enligt min mening specifika omständigheter i Sverige, speciella strukturella sårbarheter, som ger oss skäl att även framöver komplettera de internationellt överenskomna kraven med striktare krav på vissa punkter. En av de största riskerna som jag ser för svensk del är bolånemarknaden. Vilka åtgärder som behövs för att komma till rätta med detta har inte varit fokus idag, men är säkerligen något jag kommer att återkomma till. Idag har jag istället pratat om internationella regleringar och om Sveriges behov av att gå längre i vissa avseenden. De jag har nämnt idag är högre kapitalkrav, LCR per valuta, riskviktsgolv för bolån och den kontracykliska kapitalbufferten. För bruttosoliditetsmättet och NSFR behöver vi titta närmare på om Riksbanken bör verka för att vi i Sverige ska ha högre krav än de kommande internationella minimikraven.